

[Ninn-Hansen.]

der ikke være den mindste mulighed for, at oplysninger af betydning ikke kommer, frem. Det er jo vor opgave at bidrage hertil, og derfor stiller vi disse spørgsmål.

Det er i forskellige blade blevet antydet, bl. a. i Information for den 17. februar, at ministeriet, hvor man vel må have haft et nøje kendskab til hr. Blechingbergs forskellige fejltrin — det fremgår også af redegørelsen — var interesseret i at give ham en håndsækning til at få økonomien på fode. Blechingberg har også selv nævnt det, hvilket fremgår af dommen — må jeg anmode om tilladelse til at citere en ganske enkelt sætning. Der står:

„Han regnede med at kunne bringe sin store gæld ud af verden, når han fik en chefspost i udlandet“.

Jeg vægrer mig ved at tro, at dette kan have været den virkelige grund — og slet ikke den eneste grund — til Blechingbergs udnævnelse, og vil for at give statsministeren lejlighed til — sådan skal mit spørgsmål forstås — at imødegå disse antydninger stille følgende spørgsmål: findes der i udenrigsministeriets akter noget skriftligt materiale, hvoraf det fremgår, at Blechingbergs fortvivlede økonomiske forhold har været fremdraget i forbindelse med udnævnelsen i 1956?

Jeg vil også gerne spørge den højtærede statsminister, der var inde på, at man havde indtryk af, at der var sket en forbedring af Blechingbergs økonomi: var det således, at man i 1956 med rette kunne regne med, at nu var Blechingbergs økonomi fuldstændig saneret? Havde man fået nogen tilkendegivelse deraf? Havde man diskuteret spørgsmålet med Blechingberg selv? Findes der noget i ministeriets akter, der omtaler sådanne forhandlinger med Blechingberg vedrørende disse spørgsmål?

Den højtærede statsminister erkender, at han har et ansvar for denne uforvarselige udnævnelse, men fraskriver sig ansvaret for at have udnævnt en mand, der viste sig at være spion. På det nævnte møde i

Asminderød siger statsministeren herom — jeg beder om tilladelse til endnu et ganske kort citat, det er fra Information —:

„Det er jo sådan med spioner, at man ikke ved, de er det, før de afsløres“.

Det er en meget rask bemærkning, statsministeren her er kommet med. Hvis det ikke var statsministeren, der havde holdt den pågældende tale, ville man vel være fristet til at sige, at der her var anvendt en udtryksform, der må betegnes som en kende banal. Det er jo dog ikke det, sagen drejer sig om. Den drejer sig om noget helt andet: om den, der udnævnte Blechingberg, burde have kunnet forudse, at Blechingberg kunne blive et velegnet offer for afpresning. Det kan dog ikke have været den tidligere udenrigsminister helt ukendt, at der udfoldes en betydelig aktivitet for at få personer med en svag karakter, men med store beføjelser til at udlevere oplysninger fra NATO-landene. Og da disse oplysninger må betragtes som fælleseje for samtlige NATO-lande, er ethvert land, altså også et lille land, udsat for disse forsøg på at komme i besiddelse af militære og udenrigspolitiske hemmeligheder. Jeg vil ligesom det ærede medlem hr. Henry Christensen mene, at et sted som Bonn, hvor vi, der dog er helt udenforstående, har fået et indtryk af at spionagen flourer, er der netop mulighed for, at man vil gøre forsøg på at få oplysninger frem også fra vor ambassade. Må jeg spørge den højtærede statsminister lige ud: har udenrigsministeriet ikke nogen sikkerhedsforanstaltninger mod de fremmede magters spionageforsøg? Har udenrigsministeriet ikke til ambassaderne i udlandet og til udenrigsministeriets øvrige embedsmænd udsendt instruktionsskrivelser om, hvilke forholdsregler der skal træffes mod spionage, og ad hvilke veje, over for hvilken kategori af personer de fremmede magter sædvanligvis sætter ind for at få oplysninger? Har spørgsmålet om gæld aldrig været omtalt i sådanne instruktionsskrivelser? Har udenrigsministeriet aldrig i sine overvejelser om sikkerhedsforanstaltninger